

۲۰۱۳/۰۸/۱۹

ولی احمد نوری

تعویض روز استقلال به روز شهدا خیانت تاریخی است

جناب استاد محمد اعظم سیستانی نویسنده مطرح افغانستان، به یک موضوع فوق العاده مهم و اساسی کشور ما که با افتخارات تاریخی و حیثیت ملی مردم ما گره خورده است، تماس گرفته اند. مرحبا به این فرزند صدیق افغانستان که به دفاع از داشته ها، افتخارات و حیثیت وطن و وطنداران برخاسته است.

در افغانستان عزیز افتخارات تاریخی زیاد است و از جمله، مهمترین آن حصول استقلال کامل وطن ما از چنگ استعمار برتانیه می باشد که قریب یکصد سال قبل (۲۸ اسد ۱۲۹۸ ش - ۱۹۱۹ م) به تصمیم اعلیحضرت امان الله خان غازی پادشاه جوان افغانستان، سربازی سپاه افتخار آفرین کشور و هدایت سپهسالاران با شهامت افغان، بلخاصه رشادت و قوماندانی سپهسالار دلیر جنرال محمد نادر خان فاتح جبهه «تل» و «وانه» بدست آمده است.

این روز پُر افتخار تا کودتای منحوس و خانه برانداز ثور (د غویی خسیپره او ویجاروونکی کودتا) همه ساله از طرف دولت ها و حکومت های افغانستان با ایراد نطق پادشاه به طور با شکوهی تجلیل می شد، تا از فداکاری ها و قهرمانی های نیاکان ما گرامی داشتی به جا آورده باشند و این افتخار بزرگ به نسل های آینده کشور انتقال یابد.

ولی همان طوریکه جناب استاد سیستانی نوشته اند، از چند سال بدین سو نه تنها طوری که لازم است از این روز تاریخی و افتخار آفرین استقلال افغانستان تجلیل نمی شود، بلکه از زمان هجوم تنظیم های به اصلاح جهادی به کابل، و آغاز مداخلات کشور های پاکستان و ایران بر مقدرات افغانستان کوشش شده و می شود که نه تنها روز استقلال بلکه همه افتخارات مربوط به آن از خاطره ها زدوده شود.

در این اواخر تنظیم جمعیت اسلامی برهان الدین ربانی و جنگسالاران شورای نظار بعد از احراز قدرت در رژیم حامد کرزی کوشش می کنند تا به جای جشن استقلال افغانستان از روزی به نام «شهداء» تجلیل بعمل آورند، و این عملی است سخت هوشدار دهنده به فرزندان صدیق افغانستان تا بهر نوع اقدامی مانع تعویض این روز خجسته و با شکوه ما به روز «شهداء» گردند.

تنظیم های باصطلاح جهادی همیشه تلاش کرده اند تا خواسته های ایدئولوژیک خود را به بهانه های مختلف و تحت عناوین گوناگون توجیه نمایند.

اصطلاح شهادت، شهید و «شهداء» اگر تا دیروز مفاهیم عام و ساده مردمی بود و با آنانی اطلاق می شد که در راه وطن، آزادی و دین جان خود را فدا می کردند (آنهم که باید در جهاد با کفر و در حال معرکه با کفر و از طرف یک غیر مسلمان کشته می شدند، رتبه شهادت را دریافت می کردند) که با معانی ملی و تعامل دیروزی فاصله زیادی دارد. رهبران تنظیم های پیشاور و مشهد و سایر گروه های افراطی از شهادت و شهداء، تعبیر بخصوص خود را ارائه می کنند. از نظر آنان شهید و شهداء کسانی اند که صرف در راه اجرای پروگرام های ایدئولوژیک آنان جان های خود را از دست داده باشند، در حالیکه استقلال و تجلیل از جشن استقلال به معنی ارج گذاری از فدا کاری ها و جانبازی های اکثریت مردم در راه حصول آن می باشد.

به این صورت نباید ارزش های ملی و همگانی مردم وطن را به خاطر امیال ایدئولوژیک تنظیمی و حزبی در معرض فراموشی و امحا قرار داد.

۱- جنگ «تل» و «وانه» یا جنگ سوم افغان و انگلیسکه منجر به شناسایی استقلال افغانستان گردید، در چهارم می ۱۹۱۹ میلادی به قیادت جنرال محمد نادر خان آغاز شد و تا ۲۶ می ۱۹۱۹ ادامه یافت. در ختم این جنگ انگلیس ها استقلال سیاسی افغانستان را برسمیت شناختند و افغانستان از یوغ استعمار یا نگلیس رهایی یافت. درین جنگ افغانها از سه جبهه بالای انگلیس ها حمله کردند ولی در جبهه **پکتیا** تحت قیادت جنرال محمد نادر خان افغان ها قلمه های زیادی را در نواحی «تل» و «وانه» بدست آوردند. بدین لحاظ جنگ **تل** نامیده می شود. (ویکی پدیا)

بعضاً در تاریخ و زندگی ملت ها واقعاتی رخ می دهد که پیامد های آن چنان نقش بر سرنوشت آن ملت می گذارد که جزئی از عناصر هویت آن ملت می گردد. ارزش های همگانی و ملی گاهی عناصر هویتی یک ملت را نیز محسوب می گردد. ما اولین کشور در منطقه بودیم که با قیام قهرمانانه مردم خود استقلال کامل خود را از برتانیه کبیر که گویا آفتاب در سرزمینش غروب نمی کرد، به دست آوردیم.

بلی می باید برای پاسداری از استقلال و از برگزاری و یاد بود سالگرد آن تا که افغانستان در جهان است (که انشاء الله برای همیشه خواهد بود)، جداً حراست و از آن دفاع نماییم.

چگونه و چطور و چرا این خصلت خجسته و هویت خویش را با مفاهیم گذرا و نامطمئن تعویض نماییم؟

باید افزود که هرگونه بی احترامی و فرو گذاشت را در حصه همه افتخارات افغانستان خاصاً بی مبالاتی در مورد استقلال افغانستان را باید خیانت تلقی نمود و از مشرانو جرگه و ولسی جرگه افغانستان تقاضا کرد تا قانونی را تدوین نمایند که هرگونه بی احترامی و فرو گذاشت به افتخارات افغانستان از جمله استقلال کشور را خیانت پنداشته و به مرتکبین آن مجازات تعیین کنند، که تعویض احتمالی روز استقلال افغانستان به روز شهداء هم در زمره همین خیانت محسوب گردد.

برای تعیین روز های تاریخی و قابل تجلیل در کشور (به استثنای روز استقلال و اعیاد مذهبی از قبیل مولود شریف، ده محرم و . . .) باید از دقت کامل و نظر همه مردم افغانستان کار گرفته شود تا هر کودتاگر و غاصب قدرت نتواند روز ظفرش را بر مردم افغانستان منحیث یک روز تاریخی و افتخار آفرین به جبر، ریا، غبن و فریب تجلیل کند. چنانچه روز های ۷ و ۸ ثور که در حقیقت روز هایی سیاهی در تاریخ درخشان کشور ماست از طرف خود فروختگان خلق و پرچم و اکنون از طرف جنگسالاران تنظیمی تجلیل می شود.

گله من به عنوان یک افغان غربت نشین از هموطنان من و بخصوص از آنهایی که از سه دهه بدین سو در بیرون از کشور زندگی می کنند و از هر لحاظ نسبت به هموطنانی که در داخل کشور دچار مشکلات فراوان زندگی اند، در سطح بلند رفاهیت اجتماعی قرار دارند، اینست که چرا نسبت به مسائل عمده و خطیر ملی این قدر بی تفاوت اند؟

آیا آنها فکر می کنند که افغانستان عزیز تنها وطن جناب سیستانی و یا ولی نوری است که حاضر نمی شوند حتی یک ساعت وقت خود را ضایع کنند و احساس وطن خواهی خود را با نوشتن چند سطر در این نظر خواهی ابراز کنند؟

هموطنان آگاه و دراک ما خوب می دانند که این نظر شان گویای همبستگی ملی افغان ها در برابر توطئه های دشمنان وطن شان است و می باید در چنین مسائل مهم همگی سهم گرفته دین ملی خود را در برابر مادر وطن ادا نماییم.

پایان

این مقاله به تاریخ ۲۹/۰۸/۲۰۱۰ نوشته و در همین پورتال نشر شده است.

د پانو شمیره: له ۲ تر ۲

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینگه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکنی د لیکنیزې بنی پازوالی د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیولو مخکې په خیر و لولی